

Проповед 162

Какво е направил Бог за мен

Прочит: 2. Тимотей 1, 1 - 10

Скъпи братя и сестри,

Как се отнасяте към нещата, които ви се случват всеки ден? Какво е настроението ви? Влияете ли се от събитията, които ви се случват? Сигурно е така. Как се променя обаче отношението ви към Бога през различните периоди от живота ви? Същото ли остава то, когато сте добре, и когато сте зле? Или отношението ви към Бога е правопрпорционално на промените в живота ви. Когато сте добре, и отношението ви е добро, когато сте зле, и отношението ви е подобаващо. Как постъпвате, когато дойде криза на вярата. Дали се затваряте в себе си или се отделяте от Бога, за да можете да помислите на спокойствие. Понякога, когато се чувстваме изтощени от живота си на християни, ние си позволяваме да се запитаме: „Какво ми носи фактът, че съм християнин, каква е ползата ми от това?“ Струва ли си да вървиш по този път и да се натовариш с този кръст? Вижте колко актуално е това за нашето общество. Хората са толкова заети, че нямат време за нищо и в това нямане на време за нищо не могат да открият и време за Бога. През тази седмица, когато всеки ден бях с евангелизационния автобус, можах да се срещна с много хора. В разговорите си с тези хора установих, че все пак в България има много хора, които се интересуват от Бога и много хора, които не знаят, кой точно е Исус Христос. Много от тях съзнаваха, че това е важен въпрос, но не си го задаваха, защото отлагаха за по-късно. „Сега в момента нямам време, сега ми е твърде рано. Нека мине и този етап от живота и после ще се замисля.“ И така животът на хората преминава и накрая е твърде късно. Затова е важно да се запитаме защо сме християни. И ще останем ли християни и верни на Исус при всякакви обстоятелства в живота ни? Или съм християнин само на думи и само защото така съм роден - съдбата ми е била да се родя в християнска държава. Доколко е сериозна вярата ми? Една мисионерка на име Мери Риид заболяла от проказа като много млада. Не знаела защо и се случва това и стояла пред избора какво да прави с живота си. Можела да прекара спокойно остатъка от живота си, но тя решила че не може да живее по този начин и отишла да служи сред болните от проказа в Хималаите. По-късно тя пише: „През първите години, на моето служение, аз страдах от големи страхове за всичко, което ми се случваше, за моето ежедневие и бъдеще. Страхувах се от болестта си, от дивите зверове, от самотата. Тогава една нощ, когато не можех да издържам повече на тези мои страхове, паднах на колене и започнах да се моля Исус да ме освободи от тези ми страхове или да не се събуждам повече от съня си. Колкото повече се молах, толкова по-силни ставаха моите притеснения. Тогава изведнъж осъзнах, че Исус е до мен, почувствах, че Неговата ръка ме докосва. Тогава страхът ми изчезна и аз бях освободена.“ Когато Мери Риид станала от сън, написала на стената: „Исус е победител.“ Виждате ли Исус като победител във всяка ситуация от живота си? Готови ли сте да Му предадете всичко във всяка ситуация? Това са въпроси, които и героите на Библията също си задаваха. Апостол Павел беше в затвора и очакваше присъдата си. Той обаче не се страхуваше, нито пък бе разочарован от съдбата си. Той знаеше кое е

истински важното в живота и искаше да научи своя по-млад приятел и съработник Тимотей кое е истински ценното. Искаше да го научи да не се отчайва в моментите на слабост и провали, да не се страхува от изпитанията, а във всяка ситуация да се довери на Бога. Така че тези стихове са предназначени не само за Тимотей, но и за всеки от нас, който е загубил основата в живота си, истинската основа, за всеки, който е загубил упованието си във Бога. Павел отбелязва няколко основания, заради които си струва да продължим с Исус:

1. Бог ни е спасил и призвал. Павел беше разбрал, че неговия приятел Тимотей е в тежко състояние на духа, че е отпаднал, че е загубил надеждата и не знае как може да продължи животът му и как изглежда бъдещето за него. Отчаянието го беше обзело. Тимотей се срамуваше, че неговият приятел и наставник Павел е в затвора. Какво щяха да си помислят хората за него, какво щеше да е посланието, което хората щяха да получат за Исус. Исус, който победи смъртта, а оставя своите последователи да страдат в затвора. Павел знаеше и разбираше проблемите, с които се сблъскваше Тимотей и беше готов да му помогне. Той искаше да започне с Тимотей от самото начало и да го постави на правилната основа и затова му казва в 8 и 9 стих **“И така, не се срамувай да свидетелстваш за нашия Господ, нито се срамувай от мене - затворник за Него, а участвай в страданията за благовестието по силата, дадена от Бога, Който ни е спасил и призвал със свято призвание не според нашите дела, а според Своето намерение и според благодатта, дадена ни в Христос Исус преди вечните времена”**. Не се срамувай, му казва Павел, защото нямаш основание да се срамуваш – Исус Христос те е спасил и те е призвал. Чувате ли какво ни казва Павел? – Не се срамувайте, няма никакво основание за това. Исус Христос ни е спасил и няма по-важно послание от това. Вестта за спасението е най-важната, всичко друго е второстепенно. Апостол Павел искаше Тимотей, а и ние, да сме наясно с това, което Исус е направил за нас. Да сме наясно, че Исус е направил голямото и великото, че Исус е пожелвал всичко, че Той е умрял на кръста, за да живеем ние, и това е голямата новина, всичко друго, всичките други проблеми, които имаме, са второстепенни. Щом Исус е умрял за мен, казва Павел, за мен не е проблем да изтърпя всичко за Него. Бог ни е спасил не заради нашите дела, заради това, което сме като хора, не заради нашите качества и възможности, а заради голямата си милост и любов: **“А сам нашият Господ Исус Христос и нашият Бог и Отец, Който ни възлюби и по благодат ни даде вечна утеха и добра надежда”** (2. Сол. 2, 16) В началото на всичко стои Божията вечна любов и тази любов е основанието Бог да се заинтересува от нас и да ни повика при Себе Си. Бог не ни вика при Себе Си, защото сме добри или качествени хора, а защото ни обича, защото иска **“да не погине нито един, но да има вечен живот”** Бог е направил невъзможното за мен, Бог отиде на Голгота и изтърпя всяка човешка подигравка и унижение и затова аз мога да изтърпя всичко за Него. За Павел не беше никакъв проблем фактът, че самият той трябваше да страда много и да отиде в затвора – за него беше важен Исус – щом Бог беше направил голямото и велико дело на кръста, той беше готов да направи малкото за Него на тази земя. Затова апостолът призовава Тимотей, а и всички нас, да помислим: Бог направи много за вас, какво вие направихте за Него, Той пожертва всичко, какво пожертвахте вие за Него? Бог ни вика при себе и иска да ни спаси, но иска ние да поемем отговорност за живота си. Приемеш ли Исус в живота си, не бива да се отклоняваш наляво или надясно, но да Го следваш навсякъде, ако се наложи и в затвора. Не се срамувайте от Исус, защото Исус не се срамува от нас, въпреки че има много повече основания за това. В началото на всичко, което правим, е фактът, че Бог ни е спасил и призвал да Му служим. Това ни служение далеч не се заключава само в ходенето на църква в неделя, но в един посветен живот и свидетелстване на хората около

нас за делото на Исус в нашия живот. През тази седмица имахме възможност да свидетелстваме на хората около нас за вярата си. Отзоваха се немалко хора, но мисля си, какво щеше да стане, ако всички хора се бяха отзовали на този призив и бяха дошли да свидетелстват за вярата си при евангелизационния автобус? Тогава сигурно нещата щяха да са по-различни. А представяте ли си, ако ние свидетелстваме толкова активно и интензивно не само една седмица в годината, но всеки ден от живота си?! Бог иска ние като християни да не се срамуваме, да сме готови да свидетелстваме за Него и да изпитанията, които дойдат в живота ни. Ние можем да си кажем: „Господи, откъде да вземем сили? Изпитанията са толкова големи, къде е силата, кой ще ни я даде?”

2. Бог ни е дал Своя дух. Задавайки си тези въпроси, стигаме до второто важно нещо, което Павел иска да напомни на Тимотей: **“Защото Бог ни е дал дух не на страх, а на сила, любов и себевладение”** Бог ни е дал Духа си. Бог не иска да ни остави сами. Сами Исус казва на своите ученици, преди да си отиде от тази земя: **“И Аз ще поискам от Отца и Той ще ви даде друг Утешител, за да бъде с вас вовеки - Духа на истината, Когото светът не може да приеме, защото не Го вижда, нито Го познава. Вие Го познавате, защото Той пребъдва с вас и във вас ще бъде. Няма да ви оставя сираци; ще дойде при вас”** (Йоан 14, 16-18). Исус ни обеща и ни прати Светия Дух, Този, Който ни води по близо до Бога. Когато Бог ни призовава и ни поставя задачи, Той ни дава Утешител и Помощник. Този Свети Дух ни дава дарби и възможности да работим за Бога. От нас се иска нещо важно, и то е да отворим ушите си и да го слушаме, и да сме готови да го следваме. Всеки един от нас, в ежедневието си живот и най-вече, когато е поел ангажимент да свърши нещо за Бога, стига границите на своите възможности. Това е естествено, ние сме хора, които са грешни и живеят в един грешен свят. Тогава обаче, когато стигнем тези граници, е важно да осъзнаем: Ние не сме сами. Бог е с нас и Той ни е дал Духа Си, за да ни подкрепя и да ни дава сила във всичко, което ни предстои. Павел напомня на Тимотей три важни неща: Бог ни е дал Дух не на страх, а на сила. В живота си на християни ние сме често заплашвани от различни неща. Дяволът се стреми да ни притесни, да ни убеди, че ние сме оставени сами на себе си. Той много би се радвал, ако ние живеем само в страх и притеснение, защото, ако е така, ние няма да можем да предприемем нищо. Библията ни напомня: Не се страхувайте, защото Бог е приготвил за вас сила. Бог ще ви даде сила чрез Своя дух на точното време, когато ви е необходимо. Когато силите ни свършат, Той ще даде сила, която ще замени нашата изчерпана сила. Не се страхувайте, Бог има неограничен ресурс от сили и ще ви даде достатъчно. Кой ще бъде срещу нас, ако Бог е откъм нас? Този дух, който Бог ни дава, не е само дух на сила да се справим със всяка ситуация, но и дух на любов. Понякога ни е необходима много любов, за да се справим с нещата, които се случват около нас, понякога е трудно да обичаш ближния си. Когато те мразят и обиждат и когато те тикват в затвора, когато те унижават заради вярата ти в Исус. Бог ти дава този Свети Дух, който ни учи да обичаме всеки човек, независимо какво е направил и с какво ни е наранил. И най-накрая, Павел нарича този Дух, Дух на себевладение. Този Свети Дух ни учи на смирение и на смелост да се справим със всяка ситуация. Да владееш себе си не е лека работа. В един свят, който е изнервен до крайност, Бог ни учи, че можем да се владеем само чрез Неговия дух. Когато чета тези редове, си мисля колко важни бяха тези три аспекта за Павел при неговото положение в затвора. На него му беше необходима и сила, и любов, и себевладение, за да се справи с несправедливостта на своето положение. Затова можем да приемем думите на Павел – той говореше за своите собствени изпитания и за даровете, които Бог му беше дал. Когато Бог ни даде Духа Си, ние имаме две възможности: да му даваме все повече място, за да владее живота ни, или да го подтискаме. Павел ни призовава – не живеете в страх, дайте място на Божия дух, за

да живеете със сила, любов и себевладение. За да можете да се наслаждавате на Бога в живота си всеки ден, допуснете Го в ежедневието си и оставете Светия Му Дух да действа – дайте Му пространство и ще усетите голяма промяна.

3. Бог ни показва голямо и велико бъдеще за нас. Каква е целта на нашия земен живот? Каква е целта ни като християни? Какво искаме да постигнем? *“...според благодатта, дадена ни в Христос Исус преди вечните времена, а която сега откри чрез явяването на нашия Спасител Христос Исус, Който унищожил смъртта и извадил наяве живот и безсмъртие чрез благовестието.”* Целите ни като хора се менят, но целта на живота ни като християни е постоянна – да бъдем верни последователи на Христа и да бъдем заедно с Него през вечността. Нашите цели като хора могат да ни лъжат, да ни карат да се въртим в кръг и да не виждаме края и изход от ситуацията. Целта ни като християни е повече от ясна и ние трябва да положим всички усилия да сме с Бога. Павел казва: *“И така, аз така тичам, не като към нещо неизвестно; така удрям - не като че бия въздуха; но уморявам тялото си и го поробвам, да не би като съм проповядвал на другите, самият аз да стана неодобрен.”* (1. Кор. 9, 26-27). Някой може да каже: „Добре, какво трябва да правим, за да вървим към тази цел, нали спасението беше по благодат, а сега ни казваш, че трябва да правим нещо.” Ние сме спасени по благодат и това е факт. Но фактът, че Бог ни призовава и ни обещава голямо и велико бъдеще в небето за вечността, не означава, че ние трябва просто да дочакаме времето, в което ще напуснем земята и ще отидем при Него. В противен случай нещата щяха да се развиват по по-различен начин. Ако целта на Бога беше само да се спасим, Той щеше да ни взема веднага след като това се е случило - защо да се мъчим на тази земя? В действителност обаче Бог иска ние да благовестваме. Бог иска да споделяме вестта за нашето Спасение с хората около нас. Не се срамувайте да свидетелствате за вярата си в Бога. Фактът, че вярваме в Бога не трябва да ни кара да се срамуваме, а да се гордеем, в добрия смисъл на думата, разбира се. Ние трябва да сме готови да вземем със себе си колкото се може повече хора по пътя си. Да вярваш в Бога е не само една голяма привилегия, но и голяма отговорност. Никога не го забравяйте. Бъдете готови да носите отговорността си. В този свят и в нашата страна има толкова много хора, които се нуждаят от Бога, че няма да ни стигне времето. Затова е необходимо да започнем днес. Исус Христос унищожил смъртта и е извадил вечния живот наяве, покажете го на хората около вас. И тогава, повярвайте, ще осмислите живота си.

Ако търсите смисъл на живота си като християни, ако се страхувате да живеете като такива в ежедневието си живот, обърнете се към Исус и си спомнете, че Той ни е спасил и призовал да Му служим със всичко, което имаме. Той ни е дал Духа си и Той ни дава сила, любов и себевладение. Погледнете напред и вижте какво велико бъдеще Бог е приготвил за нас и по пътя ни към небето. Постарайте се да вземете със себе си колкото се може повече хора по пътя си нагоре, защото това е смисълът на християнския живот. Амин.